

бой футбольної команді, про життя баскетболістів і багато інші тонкості спортивної і навколо спортивної життя. У Ільї Веніаміновича був інший підхід до оцінки спортивної життя – він був філософ і тому він розглядав спорт з точки зору психології спортсмена, його оцінки суспільством.

Ймовірно для того, щоб підвищити моє розуміння сутності спорту, він запропонував мені прочитати книгу німецького автора Шлоссера «Філософія тіла і духа». І, дійсно, ця книга виявилася для мене відкриттям внутрішнього світу спортсмена і я шкодую, що після прочитання повернув Ільї Веніаміновичу цю книгу, а не залишив її собі. Сьогодні вже я сказав, що зробив це в пам'ять про нього.

Можливо, мої спогади не створять повного і достовірного портрета Ільї Веніаміновича, бо вони стосуються тільки окремих, скорше за все, побутових сторін життя цього великого ученого, педагога, це був дійсно незвичайний педагог, який володів енциклопедичними знаннями, він був повністю інтелектуалом старшої «закуски». Найкращого якості так не вистачає багатьом сучасним професорам і доцентам і, можливо, читання які проводяться в нашій академії присвячені пам'яті Ільї Веніаміновича Шерешевського в якійсь ступені можуть допомогти сучасним ученим хоча б трохи наблизитися до тих висот, які досяг Ілья Веніамінович.

ЧЕЛОВЕК ИЗ „РАНЬШЕГО” ВРЕМЕНИ

**Вишняков О. К. – канд. юрид. наук,
доцент кафедри права ЄСт
порівняльного правознавства
ОНЮА**

Коли згадую Ілліу Веніаміновича, на думку приходять слова літературного персонажа „... Да-а, сразу видать – человек с **раньшего** времени...”. Ні, він не був таким собі „старорежимним” професором, – завжди цікавився новими тенденціями у праві, хоча й дуже критично до них ставився. Так, одним з перших він почав читати у 60-х роках університетський спецкурс тоді ще „топ-новинки” – господарського права. Усе життя буду пишатися тим, що саме він зголосився бути науковим керівником моєї дипломної роботи щодо співвідношення плану і договору у регулювання соціалістичного господарства.

Він ніколи не проходив повз нас – у ті часи молодих студентів відродженого юрфаку ОДУ 60-х років, що на перервах кучкувалися у факультетському коридорі чи на сходах – не зупинившись і не вступаючи у розмову. Одразу ж до нього потоком йшли самі різні запитання – і „за життя”, і за науку – і, здавалося, він того тільки й чекав – починався „летючий” диспут, яким він блискуче, з іронією та жартами та з явним задоволенням, керував.

Те, що в Іллі Веніаміновича було, так би мовити, „старорежимного”, так це енциклопедична обізнаність і фундаментальність, інтелегентність, порядність

та почуття відповідальності. Коли роки зробили своє і йому прийшлося відійти від праці на факультеті, він, будучи вже у дуже й дуже поважному віці, писав наукові статті, не припиняв палкої полеміки зі своїми науковими опонентами. Навіть майже втративши зір і не маючи можливості вийти з дому, він залишався в курсі світових подій, слухаючи радіо іноземними мовами, яке навіть за тих часів не покривалося радянськими „глушилками”. Розкладав на підвіконні фоліанти зарубіжних видань з римського права та озброївшись величезним збільшуваним склом намагався використати денне світло навіть за коротких зимових днів. Повідомив з гордістю, що починає вивчати італійську. У це важко було повірити, але він „на повному серйозі” запевнив, що йому стало замало мовного запасу.

Ілля Веніамінович отримав добротну освіту в Новоросійському університеті, але, як тільки дозволяли гроші, їздив слухати університетські лекції за кордоном. За радянських часів став відомим вченим, видавав праці з різних галузей права. Але не був кабінетним вченим ані за складом характеру, ані за вдачею. Доля, яка була з ним не завжди справедливою, випробувала його і як одного з перших керівників одеської міліції, і на посаді банківського юрисконсульта, і в ролі безробітного професора. Але завжди він залишався оптимістом. Завжди з ним були глибока професійність, повага до юридичної професії та вміння прищеплювати цю велику справжню повагу іншим.